

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

"כל הפושט יד נותנים לו"

הרב חיים פארו

כשהגעתי ל-770, ראה אותי ד"ר אברהם זליגסון, שנהג להתפלל מחוץ לחדרו של הרבי. לאחר שהעיף מבט חטוף ברגלי, קבע כי עליי לגשת מיד לבית הרפואה. כשנודע לחבריי על מצבי, הם הזמינו מוניית ותכננו ללוות אותי לבית הרפואה.

איכשהו, הצלחתי לשכנעם שאצליח להגיע לשם בכוחות עצמי. ברגע שנותרתי לבדי במונית, הוריתי לנהג לקחת אותי לחנות מסוימת במנהטן שבה היה אפשר לרכוש סוללות מיוחדות שהיו נחוצות להפעלת מכשיר ההקלטה החדש שלי. שבת ל-770 בדיוק לקראת תחילת ההתוועדות, אך האולם היה מלא עד אפס מקום ולא היה שום סיכוי למצוא מקום ישיבה. הצלחתי למצוא מקום על שולחן עליו הנחתי את מכשיר ההקלטה, אך נאלצתי לעמוד על רגל אחת במשך שש שעות רצופות.

לאחר ההתוועדות, בשעת בוקר מוקדמת נסעתי לבסוף למרכז הרפואי בקראון הייטס. הם בחנו את רגלי ואמרו מיד, "היא נפוחה מדי כרגע. היית צריך לבוא לכאן לפני שעות. איננו יכולים לבצע צילומי רנטגן עד שהנפחות תרד. לך הביתה, שכב עם הרגל מורמת, וחזור לכאן מחר בבוקר".

הלכתי הביתה, ולמחרת בבוקר, החלטתי שיותר גיוני שאלך לבית הרפואה האורתופדי של ניו יורק, מרכז רפואי המתמחה בטיפול בשברים, שם אקבל את הטיפול הטוב ביותר בידי רופאים מעולים. הם ביצעו צילומים, ואמרו לי שיש שבר משולש בקרסול. המומחה שבדק אותי קבע כי אני חייב לעבור ניתוח, שבמהלכו יצטרכו לקבע את השברים בעצם בעזרת פלטות ומסמרים ממתכת. הוא גם הסביר שאיאלץ להיעזר בקביים למשך תקופה של שישה עד תשעה חודשים.

מועד הניתוח נקבע לבוקר המחרת, אך כשדודתי ובעלה - שהתגוררו בשכונת פאר-רוקאווי בקווינס - שמעו על המקרה, הם מיהרו להגיע לבית הרפואה. הם הודיעו שבשום פנים ואופן לא יאפשרו לי לעבור ניתוח רציני שכזה מבלי לקבל חוות דעת נוספת, והתעקשו שאבוא עמם מיד כדי

בשנות תש"כ (1960), התגוררה משפחתי בלונדון, אנגליה, ואני למדתי בישיבת "תומכי תמימים" בשכונת קראון הייטס בניו יורק.

באותם ימים, היה קשה מאוד להשיג קלטות משיחות הרבי. קלטות מעטות בלבד היו בנמצא, שאותן זכו לקבל רק אנשים מיוחדים. כתבתי לסבי בלונדון, וביקשתי ממנו שישלח לי מכשיר ההקלטה קטן שבעזרתו אוכל להקליט קלטות משלי. בהשגחה פרטית, מכשיר ההקלטה הגיע בבוקרו של י' שבט תשכ"ו (1966), יום השנה להסתלקות אדמו"ר הרי"צ שבו הייתה צפויה להתקיים התוועדות שבה הרבי יישא דברים. רצתי בכל המרץ את ארבעת הרחובות שהבדילו בין הפנימייה ובית הדואר כדי לאסוף את החבילה. למרבה הצער, באותו יום ירד שלג כבד, ובדרכי החלקתי ונפלת.

מיד הרגשתי כאב עז בקרסול. לא הייתי מסוגל לצעוד אפילו פסיעה אחת. אך ברוב הליטותי להתחיל להקליט את הרבי עוד באותו יום, קיפצתי על רגל אחת עד לדואר ובחזרה.

«

להיבדק אצל ד"ר דייוויד טלסון, ידיד אישי קרוב שלהם ומומחה בעל שם עולמי בכירורגיה אורתופדית.

כשנפגשתי עם ד"ר טלסון, הוא הסביר שיש לו שיטה ייחודית לטיפול בבעיות מסוג זה, ללא שום ניתוח וללא צורך בפלטות או מסמרי מתכת. הוא אמר שבכוונתו לדחוף את העצמות חזרה למקומן באופן ידני, וכי תוך שמונה שבועות אוכל ללכת כרגיל מבלי להזדקק כלל לקביים או לגבס.

בחרתי באפשרות זו, אך כעבור עשרה ימים הכאב בקרסול הפך בלתי נסבל, והחלטתי לפנות לקבלת חוות דעת שלישית. קבעתי תור אצל רופא אורתופד מומחה במנהטן, ולאחר שבדק את הקרסול הוא קבע שהרופאים בבית הרפואה האורתופדי של ניו יורק צדקו באבחנתם. אין מנוס מביצוע ניתוח, על כל הכרוך בכך - גיבוס הרגל למשך שישה חודשים לפחות, ולהישאר עד סוף ימי עם מסמרי ברזל בעצם הקרסול.

לא ידעתי מה לעשות, ופניתי להיוועץ בראש הישיבה שלי, הרב דוד רסקין. "כתוב לרבי ושאל מה לעשות", אמר הרב רסקין. כתבתי לרבי ותשובתו הייתה לבקש מהמומחה השלישי שישוחח עם ד"ר טלסון, וכפי שיחליטו ביניהם - כך לעשות.

זה בדיוק מה שהיה. שני הרופאים שוחחו על המקרה, והסכימו שלא ייגרם כל נזק מלחכות. אם יתברר שאמנם אין מנוס מניתוח - הוא יוכל לחכות כמה חודשים. עד אז אפשר יהיה לראות אם שיטתו של ד"ר טלסון מצליחה או לא.

בחג הפורים, חמישה שבועות לאחר הפציעה, נערכה ההתוועדות המפורסמת של הרבי שבסופה הכריז "כל הפושט יד נותנים לו", והחל למזוג באופן אישי משקה לכל הנוכחים. במקום השתררה מהומה רבת.

ברגישותו צפה הרבי מראש שאדם שעומד בפניה מרוחקת באולם, אשר שבר את קרסולו ונשען על קביים, בוודאי לא יצליח להגיע אליו בינות לכל ההמון שיידחק להתקרב ולזכות לקבל משקה מידו ולהתברך. באמצע ההתוועדות הרבי קרא לי ומזג לי יין מגביעו. הוא הורה לי לומר "לחיים", ואיחל שזה יהיה לרפואה שלמה וקרובה.

תוך שישה שבועות פסעתי על שתי רגליי, בלי גבס ובלי קביים!

כעבור שנה, קיבלתי מכתב מבית הרפואה האורתופדי של ניו יורק, בו ביקשו לאפשר להם לבחון את הקרסול שנפגע. מסתבר שהם שמעו על ההחלמה המופלאה שלי, מבלי שעברתי ניתוח כלשהו, וביקשו להיווכח בתופעה מקרוב. שוב נועצתי ברב רסקין, שאמר, "אין שום ספק, עליך ללכת", וכך עשיתי.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשנתנו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

כאשר נכנסתי אל החדר, נדהמתי לראות שנים עשר מומחים בכירורגיה אורתופדית ישובים סביב השולחן ומחכים לבואי. הם הצמידו את צילומי הרנטגן של שני קרסוליי למסך שמעל לראשיהם, וקראו בהתפעלות: "וואו!" הם התקשו להאמין למראה עיניהם, מאחר שכמעט לא ניתן היה להבחין בהבדל כלשהו בין השניים. הם ביקשו ממני להסביר מה בדיוק עשה ד"ר טלסון. זו הייתה הזדמנות עבורי גם לספר על הרבי ועל הברכה המיוחדת שהעניק לי. רוב הנוכחים היו יהודים, ולכן ניצלתי את המעמד כדי להעלות על נס את שם חב"ד ולספר להם על כוח ברכתיו של הרבי.

כחצי שנה לאחר מכן הייתי ביחידות אצל הרבי, והוא שאל אותי בנוגע לקרסול. "ברוך ה', הקרסול בסדר", עניתי. "אך כשמזג האוויר גשום ורטוב, מופיע שם סוג של כאב עמום", הוספתי. הרבי הרים את עפרונו ושרבט משהו על פתק. מאז, לא חשתי שום כאבים בקרסול; הכאב חלף כלא היה.

הרב חיים פארו נשלח בשנת תשל"א (1971) לשמש שליח חב"ד בעיר מנצ'סטר, אנגליה. כיום הוא מכהן כרב בית הכנסת "היכל מנחם" ברמת בית שמש. הוא רואיין בביתו בחודש שבט תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ז (1977) — אחרי תפילת ערבית, איחל הרבי נסיעה טובה לקבוצת אורחים שהגיעו מצרפת לחג הפורים. כעבור כמה דקות קרא להם המזכיר הרב לייבל גרונר להיכנס אל המבואה שמחוץ לחדרו של הרבי, שם חילק הרבי לכל אחד ואחת מהם שטר דולר לצדקה כשליחות מצווה, וכן עותק מה"ליקוט" השבועי (מתוך שיחות הרבי שעברו את הגהתו) שיצא אז לאור לקראת שבת פרשת "כי תשא". י"ח באדר

< תשל"ז (1977) — הרבי קרא אליו את החזן ר' משה טלשבסקי, שריכז את הפקת התקליט החדש של "ניגוני חסידי חב"ד" - ניה"ח - ומסר לידו שבעים שטרות של דולר ושבעים עותקים של "קונטרס אהבת ישראל", כדי לחלקם לכל אלו שנטלו חלק בהפקת התקליט. כ"א באדר

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org